

PHỤC VỤ YÊU THƯƠNG TRẺ EM TÀN TẬT

Alice - thiếu nữ 15 tuổi người Pháp - tàn tật tâm trí. Tại trường học, cô thường bị các bạn cùng lớp nhạo báng chế diễu. Một ngày, Alice bật khóc nức nở, trước cử chỉ và lời nói "mất-dạy" của các cô cậu học trò cùng lớp, nhưng lại nhỏ tuổi hơn Alice rất nhiều .. Nỗi đau khổ và nước mắt của Alice gây xúc động mạnh nơi tâm lòng một cô bé, cũng "mất-dạy" y như các bạn. **Cô bé tên Marie-Hélène Mathieu.** Chính từ giây phút ấy, Marie-Hélène thật sự hối hận về cử chỉ vô-giáo-dục, vô-nhân-đạo của mình và quyết định sau này lớn lên cô sẽ tận hiến cuộc đời để an ủi người bất hạnh giống như Alice.

Năm 18 tuổi, Marie-Hélène chọn ngành giáo dục chuyên biệt. Trong thời gian này cô may mắn gặp Cha Henri Bissonnier (1911-2004), vị Linh Mục sáng lập ngành giáo lý dành riêng cho trẻ em tàn tật thể lý và tâm thần tại Pháp. Cô cũng hân hạnh gặp ông Jean Vanier, người Canada, sáng lập phong trào "Con Tàu Noe Mới", chuyên giúp đỡ anh chị em tàn tật. Sau đó cô cùng ông Jean Vanier thành lập cộng đoàn "Đức Tin và Ánh Sáng", với mục đích chăm sóc và tổ chức các chuyến hành hương Lộ-Đức dành cho người tàn tật tâm trí.

Cô Marie-Hélène Mathieu nói về đời sống thiêng liêng của người tàn tật như sau.

Anh chị em tàn tật thật kém trí và phải lệ thuộc người khác, nhưng trái tim họ rộng lớn: họ có thể cho tất cả những gì họ có. Và đây là điều chính yếu. Họ tin tưởng nơi THIÊN CHÚA, với điều kiện là họ được chăm sóc, yêu thương. Tôi còn nhớ như in câu chuyện sau đây. Chúa Nhật lễ Phục Sinh năm 1981, chúng tôi hành hương Lộ-Đức. Buổi chiều là cuộc kiệu trọng thể kính Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Nhưng rồi có bất trắc, lộn xộn trong các đoàn thể khiến ban tổ chức phải mất nhiều giờ thu xếp. Mọi người nôn nóng khó chịu. Một tín hữu hành hương cáu kỉnh nói lớn:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Rất điềm tĩnh, một thiếu niên tàn tật 15 tuổi cất tiếng trả lời:

- Thưa ông, chuyện xảy ra là Đức Chúa GIÊSU KITÔ đã Sống Lại sáng nay và giờ đây chúng ta đợi Người sẽ đến trong chốc lát!

Câu trả lời vừa trang nghiêm, vừa mang trọn niềm tin của cậu thiếu niên tàn tật, khiến mọi người chung quanh im bật tiếng nói. Đúng thế, THIÊN CHÚA mạc khải bí nhiệm của Người cho kẻ nghèo khó và nhỏ bé!

Cô Marie-Hélène cho biết những năm tháng phục vụ cạnh người tàn tật là năm tháng đầy tràn hồng ân, vì cô nhận nhiều hơn cho đi. Anh chị em tàn tật dạy cô nhiều điều hơn chính cô dạy họ. Cô kể lại.

Một cậu bé tàn tật tên Joel nói rất ít và nói cách khó khăn. Thỉnh thoảng cậu bé vất vả lắm mới nói được câu:

- **Lạy Đức Chúa GIÊSU, Chúa quả thương con thật nhiều!**

Mẹ cậu vừa chán nản vừa khó chịu, mắng con:

- Con nói lộn rồi, con phải nói là: Lạy Đức Chúa GIÊSU, con mến Chúa nhiều lắm!

Sau lúc im lặng, Joel lập lại:

- Không, con nói là: Lạy Đức Chúa GIÊSU, Chúa quả thương con thật nhiều!

Một cậu bé tàn tật khác tên Jean-Baptiste. Ngày cậu rước lễ lần đầu, ông chú buồn bã nói với mẹ cậu:

- Thật khổ nỗi vì cháu không hiểu được những gì cháu làm!

Nghe vậy cậu bé an ủi mẹ:

- **Mẹ đừng lo. THIÊN CHÚA vẫn yêu thương con mặc dầu con tàn tật!**

Cô Marie-Hélène cho biết hình thức cầu nguyện của người tàn tật:

- Họ thích lời cầu nguyện tán tụng ngợi khen, nhưng nhất là lời cầu nguyện bộc phát tự nhiên từ con tim. Chẳng hạn cô bé Marianne thường cầu nguyện lớn tiếng:

- Lạy Chúa chí ái, Chúa có một Người Con. Con Chúa tuyệt đẹp! Alleluia!

Người tàn tật thích hát bài thánh ca gần với tâm tình và cuộc sống của họ. Sau cùng có một hình thức cầu nguyện đơn giản mà người tàn tật nào cũng thích: Lời Kinh Mân Côi. Họ thường lâm râm cầu nguyện, và đôi khi thay đổi lời kinh, hoặc đọc sai câu sai tiếng. Đối với những em bé tàn tật không diễn tả tâm tình được bằng lời nói thì các em diễn tả bằng cử chỉ. Chẳng hạn trong nhà nguyện của cộng đoàn "Đức Tin và Ánh Sáng" chúng tôi có một hang đá với tượng Đức Chúa GIÊSU Hàì Đòng. Angelo là một cậu bé rất tàn tật, dường như không thể nói được. Cậu thường diễn tả tâm tình bằng cách ẵm Chúa Hàì Đòng lên và hôn tượng Chúa. Một ngày, không hiểu Angelo nghĩ gì, thay vì ôm hôn tượng Chúa Hàì Đòng như thường lệ, cậu leo lên chiếc ghế và ôm hôn Nhà Tạm.

Qua bao năm tháng sống cạnh anh chị em tàn tật, chúng tôi học được cách thức cầu nguyện đơn sơ, xuất phát từ trái tim, một lời cầu nguyện hoàn toàn tin tưởng phó thác nơi THIÊN CHÚA là CHA.

("PRIER", n.130, Avril/1991, trang 5-7).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt